

застанали до вратата, слушаха разговора. Грозданъ безъ да каже нѣщо мина и седна до Йордана ковачѣтъ.

— Отъ хорска мжка! — гнѣвно повтори Тачката. — И иконата, и вѣнецѣтъ, всичко е крадено, всичко отъ сиромаситѣ е взето. Тѣй е наученъ тоя изедникъ. Ей-на, питай Гроздана. Осжди го и ще вземе имота на човѣка.

— Какъ, свърши ли се дѣлото? — извика Радуловъ.

И попъ Дочо, и Къню, и всички, които бѣха въ кръчмата обърнаха очудено очитѣ си къмъ Гроздана.

— Какъ, свърши ли се дѣлото? — питаха и тѣ.

Грозданъ помълча и слѣдъ това сухо и мрачно отговори:

— Свърши се. Азъ нѣмамъ ниви вече. Нивитѣ сж на Вълчана.

Невъздържанъ и буенъ, той се показваше сега спокоенъ. Но нѣщо заплашително и зловѣщо имаше и въ погледа му, и въ тона на гласа му. Лицето му бѣше обтегнато и повѣхнало, очитѣ — уморени и хлѣтнали. Накжсо той обясни какъ бѣше се разгледало дѣлото. Вълчанъ прѣдставилъ продавателенъ актъ, свидѣтели нѣмало. Разбира се, спечелилъ. Адвокатитѣ го съвѣтвали да не се оставя и да обжалва присждата, но той отказалъ.

— Нека ги вземе, — завърши той, съ стиснати зъби. — Отворилъ е уста за прѣстъ — нека яде. Азъ още ще му дамъ!

Всички мълчаха и смутено гледаха въ земята. Най-изненаданъ бѣше попъ Дочо. Той знаеше, че Вълчанъ не бѣше правъ, канѣше се дори да му говори, да се помжчи да го вразуми и да го склони къмъ помиряване. Нечаканиятъ край на дѣлото осуетяваше всичкитѣ му добри намѣрения. Внѣтъ отъ това, върху моралния прес-тижъ на дружеството се нанасяше тежъкъ ударъ, и това бѣше най-лошото. Попѣтъ мълчеше и не знаеше какво